

UCHWAŁA NR XL/1103/22
RADY MIASTA SZCZECIN
z dnia 24 maja 2022 r.

w sprawie skargi na działanie Prezydenta Miasta

Na podstawie art. 229 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz.735, poz. 1491, poz. 2052) **Rada Miasta Szczecin uchwala, co następuje:**

§ 1. Uznaje za bezzasadną skargę Pana _____ na działanie Prezydenta Miasta Szczecin w zakresie nałożenia opłaty dodatkowej z tytułu nieopłacenia postoju w Strefie Płatnego Parkowania w Szczecinie.

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 13 kwietnia 2022 roku Pan _____ zam. w Szczecinie przy ul. _____, złożył skargę na działanie Prezydenta Miasta Szczecin w zakresie nałożenia opłaty dodatkowej z tytułu nieopłacenia postoju w Strefie Płatnego Parkowania w Szczecinie przy ul. Jarowita.

Skarżący podważył wystawione w dniu 01 marca 2022 roku zawiadomienie nr _____ o nieopłaconym postoju dla jego pojazdu, który został zaparkowany z prawej strony ulicy Jarowita w Szczecinie (patrzac zgodnie z kierunkiem jazdy ul. Jarowita jest ulicą jednokierunkową). Zdaniem Skarżącego w tym dniu odcinek ul. Jarowita na którym zaparkował swój samochód nie był oznaczony prawidłowo jako strefa płatnego parkowania (brak znaków poziomych barwy białej). Podobna miała miejsce 04 marca 2022 roku, gdzie ponownie Skarżącemu nałożono zawiadomienie o nieopłaconym postoju dla jego pojazdu przy ul. Jarowita, który został zaparkowany skośnie do pasa zieleni, w miejscu w którym miejsce postoju nie było wyznaczone poziomymi znakami P-18, a także nie było wyznaczone konstrukcyjnie. W ocenie Skarżącego także w tym dniu odcinek ul. Jarowita po prawej stronie (patrzac zgodnie z kierunkiem jazdy) nie był oznaczony prawidłowo jako strefa płatnego parkowania (brak znaków poziomych barwy białej).

Skarżący wskazał, że miejsca i stanowiska postojowe wyznacza się za pomocą odpowiednich znaków drogowych, określonych w przepisach wykonawczych do ustawy z 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2021 r., poz. 450 z późn. zm.) tj. w rozporządzeniu Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. z 2019 r., poz. 2310 ze późn. zm.) i rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z 03 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach (Dz. U. z 2019 r., poz. 2311 ze późn. zm.). W związku z tym, że prawa strona ul. Jarowita nie została oznaczona w sposób określony w ww. przepisach Skarżący stwierdził, że nie było podstaw prawnych do nałożenia opłaty dodatkowej. Ponadto powołał się wyrok Sądu Najwyższego mówiący o tym, że w przypadku braku oznakowania poziomego miejsca postoju, a także brak wyznaczonych konstrukcyjnie miejsc postojowych, (gdzie kostka brukowa nie jest znakiem i nie stanowi źródła praw i obowiązków w obszarze ruchu drogowego) świadczy o niespełnieniu wymagań miejsca wyznaczonego w rozumieniu art. 13 ust. 1 ustawy o drogach publicznych. Dodatkowo powołał się na uchwały Rady Miasta Nr XXII/532/16 z dnia 06 września 2016 r. oraz Nr XLI/1196/18 z dnia 22 maja 2018 r. gdzie analogicznie Rada Miasta uznała skargi za uzasadnione.

Podczas przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego na posiedzeniu w dniu 16 maja 2022 r. Komisja Skarg, Wniosków i Petycji RM zapoznała się ze szczegółowym stanowiskiem Z-cy Prezydenta Miasta Anny Szotkowskiej oraz przedstawicieli Spółki Nieruchomości i Opłaty Lokalne oraz opiniami prawnymi w przedmiotowej sprawie. Ustalono, że podstawą normatywną do ponoszenia opłat za parkowanie na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania jest art. 13 ust 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (tj. Dz.U.2021 poz. 1376, 1005,

1595 z 2022 r. poz. 32, 703). Przepis ten stanowi, że korzystający z dróg publicznych są obowiązani do ponoszenia opłat za postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania. Art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy o drogach publicznych ustanawia ogólną regułę, zgodnie z którą postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania jest płatny. Powyższa zasada została doprecyzowana w art. 13b ust. 1 ww. ustawy. W myśl tego przepisu opłatę pobiera się za postój pojazdów samochodowych w strefie płatnego parkowania, w wyznaczonym miejscu, w określone dni robocze, w określonych godzinach lub całodobowo.

Uchwała Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 października 2017 roku (sygn. akt: II GPS 2/17) ostatecznie uporządkowała kwestie związane z opłatami naliczanymi właścicielom samochodów, zaparkowanych na obszarze strefy nie w miejscach wyznaczonych, lecz w innych miejscach. W uchwale, sąd podkreślił że „*przepisy nakładają na osoby korzystające z dróg publicznych obowiązek ponoszenia określonej daniny pieniężnej w związku z parkowaniem pojazdów w obrębie drogi publicznej, ale według jedynie ściśle określonych reguł, tj. po pierwsze na wyznaczonym przestrzennie obszarze, zaś po drugie – w ramach tego obszaru wyłącznie na wskazanych miejscach, we wskazanych dniach roboczych, we wskazanych godzinach lub przez całą dobę*”. Jak wskazano w cytowanej uchwale NSA miejsca i stanowiska postojowe wyznacza się za pomocą odpowiednich znaków drogowych, określonych w przepisach wykonawczych do ustawy z 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2021 r. poz. 54, 450, 463, 694, 720, 1997, 1517, 1641, 1997, 2165, 2269, 2328, z 2022 r. poz. 655) tj., w rozporządzeniu Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. z 2019 r., poz. 2310, z 2021 r. poz. 433, 2065) i rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach (Dz. U. z 2019 r., poz. 2311, z 2020 r. poz. 862, z 2021 r. poz. 438, 2066) ze zm.). Znaki dotyczące strefy płatnego parkowania i miejsc postojowych w tej strefie mają charakter znaków informacyjnych. Nie kreują one zatem obowiązku uiszczenia opłaty za postój w miejscach wyznaczonych tymi znakami, lecz informują, że w tych miejscach taki obowiązek istnieje z mocy prawa.

Komisja zwróciła uwagę, że dotychczasowe orzecznictwo sądów administracyjnych nie było jednoznaczne w tej sprawie, jednakże od 2020 r. zmierza ono do dopuszczenia pobierania opłaty w miejscach konstrukcyjnie oznaczonych, w których nie zastosowano oznaczenia P-18. Dla przykładu *Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach, w wyroku z dnia 12 listopada 2020 r. (sygn. akt: I SA/Gl 714/20) wskazał, iż: „prawodawca dopuszcza – w kontekście pobierania opłat za parkowanie – zaniechanie wykorzystania znaków poziomych jedynie wówczas, gdy ich funkcję zastępuje konstrukcyjne ustalenie stanowisk na wydzielonych parkingach”* WSA podkreślił, że prawodawca dopuszczając rezygnację z zastosowania znaków poziomych nakazał konstrukcyjne ustalenie stanowisk, a nie jedynie wytyczenie rejonu płatnej strefy parkowania przeznaczonego na pozostawianie pojazdów. Jak wskazał Sąd, owe konstrukcyjne ustalenie stanowisk ma bowiem zastąpić znaki poziome, które – poza zwiększeniem bezpieczeństwa uczestników ruchu i innych osób znajdujących się na drodze oraz usprawnieniem ruchu pojazdów i ułatwieniem korzystania z drogi (pkt 1.2 załącznika nr 2 do rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych) – ma także gwarantować maksymalne wykorzystanie wydzielonych parkingów. Celowi temu służy niewątpliwie wyznaczenie poszczególnych stanowisk postojowych. Spółka NiOL trafnie też wskazała na wyrok WSA w Łodzi z dnia 9 grudnia 2021 r. (sygn. akr. III SA/Łd 812/21) w którym sąd wskazał: „*prawodawca dopuszcza zaniechanie wykorzystania znaków poziomych jedynie wówczas, gdy ich funkcję zastępuje konstrukcyjne ustalenie stanowisk na wydzielonych parkingach. Zasadność obciążenia użytkownika drogi opłatą za parkowanie w lokalizacjach bez znaków poziomych wymaga zatem wykazania, że pojazd pozostawiono w strefie płatnego parkowania na wydzielonym parkingu, w obrębie którego ustalono konstrukcyjnie stanowiska.*” Jak wynika z wyjaśnień NiOL Sp. z o.o. miejsca na ul. Jarowita pozostają konstrukcyjnie wyznaczone, co zobrazowane zostało na dokumentacji fotograficznej.

Wobec powyższego Komisja uznała, że działania Prezydenta Miasta Szczecin były zgodne z obowiązującym prawem, a tym samym skargę Pana _____ należy uznać za bezzasadną.

Zgodnie z przepisem art. 239 Kodeksu postępowania administracyjnego, w przypadku, gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności - organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy - bez zawiadamiania skarżącego.

Przewodnicząca Rady Miasta Szczecin

Renata Łażewska